

Taina

Partea a 3-a: Adunarea – o intercalare în căile lui Dumnezeu pe pământ

Versete călăuzitoare: Efeseni 3

Israel putea să primească pe Mesia al lui

Dacă deci un creștin astăzi citește scrierile profetice simplu și numai în lumina ordinii universale existente și încearcă să armonizeze totul cu ea, fără să țină seama de tema tratată cu privire la comportarea responsabilă a lui Israel ca atare, va fi în mod necesar dus în rătăcire. Cu cât se studiază mai detaliat profețiile, cu atât mai clar devine cu câtă iscusință au fost ele formulate ca să se acorde spațiu alternativei credincioșiei lui Israel, dacă ea s-ar fi găsit la el. La venirea lui Mesia a existat pentru Israel o ofertă reală și în absolută concordanță cu Împărăția lui Dumnezeu prorocită cu mult timp în urmă; o ofertă, care –dacă ar fi fost primită – ar fi condus la împlinirea imediată a făgăduințelor, la instaurarea unei domnii plină de glorie. Să se spună cum ea *ar fi fost* introdusă este fără îndoială în afara capacităților noastre, dar să recunoști cum ea *ar fi putut* fi introdusă este în domeniul nostru de competență și în limitele priceperii noastre.

Dacă o parte din Israel, suficient de mare, ca să-I ofere un caracter reprezentativ, ar fi primit pe Mesia, atunci când El a venit, atunci desigur nu este o suprasolicitare zadarnică a posibilităților de imaginare cum partea politică majoritară ar fi făcut cu toate acestea o chestiune comună cu romanii și profețiile ar fi fost împlinite prin moartea Sa, așa cum ea a avut realmente loc. În acest caz învierea Lui, în loc să fie urmată de o amânare a Împărăției lui Dumnezeu, ar fi fost urmată de o judecată imediată a vrăjmașilor Săi; de eliberarea adepților Lui, care prin intervenirea lor pentru chestiunea Lui ar fi atras mânia prigoanelor asupra lor. A șaptezecoa săptămână-an a lui Daniel cu evenimentele ei multe, care se vor desfășura cu viteză mare (așa cum de fapt va fi), ar fi putut începe imediat și profețiile s-ar fi putut împlini cu exactitate conform literei, fără să lase loc pentru un interregn ca cel de astăzi.

Taina nu este o rezolvare impusă de necesitate ci este planul veșnic al lui Dumnezeu

Lui satan, căruia planurile lui Dumnezeu – să nu uităm aceasta – îi sunt la fel de ascunse ca și copiilor oamenilor, până când ele vor fi dezvelite, trebuie să i se fi părut ca un triumf minunat al genialității lui și al vicleniei lui diabolice, atunci când aparent i-a reușit să răstoarne planurile lui Dumnezeu și învățăturile Lui profetice să le declare minciuni, prin aceea că el a purtat de grijă ca lepădarea și răstignirea Împăratului lui Dumnezeu să aibă loc. Din Cuvânt rezultă foarte clar că Mesia va ține în mână frânele guvernării și va instaura pe pământ o Împărăție cerească. De asemenea era la fel de clar pe baza faptelor că Mesia a venit și nu a instaurat o astfel de Împărăție. Fără îndoială în felul acesta lui satan i s-a părut imposibil ca profețiile să poată fi împlinite vreodată literalmente ca în felul acesta să confirme veridicitatea lui Dumnezeu și a Cuvântului Său, așa cum și la mii de copii ai lui Dumnezeu li se pare imposibil, și care din această cauză au renunțat demult la așteptarea lor și au schimbat-o cu eforturile neroditoare în a spiritualiza profețiile, ca să le aducă într-o armonie constrânsă și nenaturală cu evenimentele și

stările de lucruri existente. În timp ce aceștia din urmă țin cu tărie la rătăcirea lor, cu siguranță satan a recunoscut demult că s-a înșelat. El a înțeles mult mai bine descoperirea „tainei”, care zadarnic a fost dezvelită înaintea ochilor copiilor lui Dumnezeu.

Cititorul să nu considere aceasta ca fiind o simplă presupunere; este învățătura Cuvântului Însuși. Apostolul prezintă în Efeseni 3.9 și 10 că el are misiunea „să pună în lumină înaintea tuturor care este administrarea tainei ascunse din veacuri în Dumnezeu”, și adaugă: „care a creat toate, pentru ca înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu să fie făcută cunoscută acum, prin Adunare, stăpânirilor și autorităților din locurile cerești”. Aici avem faptul că arătarea înțelepciunii atât de felurite a lui Dumnezeu prin Adunare era un țel al creației planificat dinainte, și anume categoric cu privire la „stăpânirile și autoritățile din locurile cerești”. În timp ce în Efeseni 1.21 și Coloseni 2.10 pare să fie folosită noțiunea „stăpâniri și autorități” ca să exprime pe locuitorii cerului aflați în protecția [având favoarea] lui Dumnezeu, în Efeseni 6.12 se folosește aceeași noțiune pentru vrăjmașii de moarte ai lui Dumnezeu și ai oamenilor, duhurile rele, cunoscute în alte locuri sub denumirea „diavolul și îngerii lui”. Ei vor cunoaște această înțelepciune atât de felurită spre pierzarea și uimirea lor, așa cum ceilalți o vor cunoaște spre zidirea și bucuria lor, prin aceea că Dumnezeu dovedește capacitatea Sa să obțină rezultatele cele mai înalte și mai binecuvântate tocmai cu ajutorul elementelor care par cel mai mult să anihileze și să zădărnicească planurile Sale.

Împărăția de o mie de ani va veni; Adunarea este o intercalare în planul timpului lui Dumnezeu

Este cititorul unul din aceia care visează zadarnic despre o evanghelie care se extinde treptat, că prin mijlocirea Duhului Sfânt lumea se va întoarce la Dumnezeu și se va introduce un mileniu al binecuvântării spirituale, fără prezența în trup a lui Mesia, care stă în glorie evidentă pe tronul tatălui Său David? Dacă este așa, el va trebui să-și revizuiască părerea, înainte ca el să fie în stare să vadă „ce este taina administrării tainei”. Poate un copil al lui Dumnezeu să fie mulțumit că satan câștigă o astfel de biruință permanentă? Și anume că el ar fi zădărnicit împlinirea cuvânt cu cuvânt a profeției și că el ar fi constrâns pe Dumnezeu ca El să realizeze numai o așa-numită împlinire spirituală a acesteia, despre care nici un cititor simplu al Cuvântului nu ar fi putut presupune vreodată că acesta ar fi înțelesul profeției?

Nu, satan nu a triumfat. Dumnezeu nu renunță la planurile Lui. Planurile Lui nu au suferit nici o înfrângere. O intercalare, dar una prevăzută dinainte, a amânat împlinirea imediată a lor; însă în aparenta sa biruință căpetenia întunericului s-a înșelat pe sine însuși, a împlinit planurile ascunse ale lui Dumnezeu, și anume amânarea pentru un timp a instaurării scaunului de domnie, ca să pregătească o mireasă pentru Împăratul Său, care va fi asociată cu domnia Lui – Adunarea/Biserica Dumnezeului cel viu – ceva necunoscut în altă parte; un popor, care este foarte aproape de El, care Îl recunoaște și ia parte la smerirea și lepădarea Lui și care va avea parte de înălțarea și onoarea Lui; oameni, care, pentru că ei suferă împreună cu El, vor trebui și să domnească împreună cu El; care pe drept vor trebui să ocupe în cer locul pe care satan și îngerii lui îl ocupă acum – aceste puteri ale văzduhului, a căror căpetenie este el, „duhurile

răutății din locurile cerești”, adversarii binecuvântării Adunării, împotriva cărora Adunarea trebuie acum să lupte spiritual prin fiecare mădular al ei (Efeseni 6.12^[1]).

Nu, profețiile au vorbit numai despre pământ; în ele nu era nici o aluzie despre un popor care ar trebui să ocupe locul puterilor satanice, nici un cuvânt despre faptul că acestea vor fi deposedate în favoarea unui popor care va fi răscumpărat de pe pământ. Aceasta era o taină, un mister, ascuns în Dumnezeu, și triumful aparent al lui satan a dat prilej pentru dezvăluirea și împlinirea ei, spre pierzarea totală și veșnică a lui satan și pentru demonstrarea înțelepciunii nespuse de felurite a lui Dumnezeu, a harului Său și a onoarei Sale. Împărăția lui Dumnezeu, Împărăția pe care satan credea că o va nimici, va fi instaurată pe pământ – Împărăția de o mie de ani din profeția nou-testamentală – spre împlinirea cuvânt cu cuvânt a fiecărui detaliu al Cuvântului lui Dumnezeu și spre confirmarea deplină a credincioșiei lui Dumnezeu și a veridicității profețiilor Lui.

Deci administrarea actuală este un interregnum, o perioadă de timp intercalată, planificată realmente mai dinainte de planul lui Dumnezeu, dar nedescoperită, până în momentul când lui Pavel i-a fost încredințată, cum s-a spus deja (vezi graficul). Abia atunci când adevărul acesta va fi cunoscut, el va deveni cheia pentru interpretarea Sfintei Scripturi și pentru „împărțirea dreaptă a Cuvântului adevărului”, pentru despărțirea stării de lucruri iudaice și creștine. Niciunul din cele două Testamente nu poate fi înțeles corect până când nu se cunoaște acest adevăr, și creștinismul devine un fel de iudaism născut nelegitim, în loc să primească caracterul lui legitim și unic în felul lui. Pentru felul în care are loc aceasta, traducătorii Bibliei King-James oferă un exemplu bun.

Confundarea Împărăției lui Dumnezeu cu Adunarea lui Dumnezeu

Departa de mine să diminuez meritele acestor bărbați preaiubiți ai lui Dumnezeu, a căror lucrare îi datorăm împreună cu toate generațiile recunoștința noastră cea mai mare. Lucrarea lor este un monument al hărniciei credincioase și scrupuloase și o realizare deosebită pentru timpul lor. Însă ei nu au văzut ce „este administrarea tainei”, și pentru că nu au văzut ne-au lăsat în titlurile capitolelor lor un monument al urmărilor de neevitat ale necunoașterii acestui adevăr deosebit de important. În armonie cu toți teologii timpurilor lor au preluat concepția bazată pe o greșeală, că creștinismul al fi (în loc să fie o chestiune de sine stătătoare și până atunci o taină necunoscută, așa cum învață Pavel) numai rezultatul profețit, dezvoltarea normală și de așteptat a ceea ce s-a petrecut înainte – florile depline din bobocii iudaismului. Ei nu aveau nici o idee despre caracterul administrării intercalate și interregnum. Gândul că Adunarea/Biserica lui Dumnezeu era așa de diferită și unică în felul ei în comparație cu tot ce a fost înainte, că ea era total necunoscută profeției, era un gând total străin; așa de străin (necunoscut) că ei au considerat ca de la sine înțeles că Adunarea și creștinismul ar fi trebuit să se găsească acolo și ei au aplicat conștient scrierile vechi-testamentale în scopul de a o descoperi în ele. Este ușor de prevăzut

¹ Cititorul va înțelege mai bine aceasta dacă compară și studiază Efeseni 2.2 și Efeseni 6.12 cu Geneza 1.6-8, cum Dumnezeu numește firmamentul respectiv întărirea (văzduhul nostru sau atmosfera noastră), și apoi să le compare cu 2 Corinteni 12.2. El să țină seama și de 1 Împărați 22.19-22; Iov 1.6; Luca 10.18; Ioan 12.31; Romani 16.20; 1 Corinteni 6.2-3; Apocalipsa 12.7,8, și așa mai departe.

rezultatul logic al unei căutări după ceva care nu există sub călăuzirea învățaturii dinainte bine stabilite, că ar exista. Traducătorii au trebuit să se refere inevitabil fals la Adunarea lui Dumnezeu, care în realitate ea aparținea la cu totul altceva. Drept urmare ei au interpretat greșit înștiințările profetice, care se refereau la Israel și la Împărăția lui Dumnezeu, și le-au aplicat la Adunarea lui Dumnezeu. Consecința logică a acestui fapt era înțelegerea total greșită a administrării creștine și la fel a Împărăției de o mie de ani, care urmează să vină, în capetele lor și în capetele tuturor celor care i-au urmat; o amestecătură a ceea ce este iudaic și ce este creștin sub degradarea caracterului întreg al „chemării cerești” și o aplicare greșită a adevărului lui Dumnezeu.

Cititorul poate lua o Biblie King-James cu titluri la capitole și poate vedea orice titlu în care este vorba de profeții despre viitor, și el va putea imediat să înțeleagă afirmația mea. El va găsi „Adunarea/Biserica” [*church*] cu grămada în titluri, însă o va căuta zadarnic în text. În text el va găsi numai Israel, Sion, Ierusalim sau ceva asemănător.²

Un singur exemplu va arăta clar aceasta. Titlul la Isaia 52 începe cu: „(1) Hristos convinge Biserica să creadă în răscumpărarea ei liberă.” Dar dacă cititorul citește capitolul, el va vedea că este vorba de Sion, care este atenționat să se trezească și să îmbrace puterea lui; de Ierusalim, cetatea sfântă, care este solicitată să se împodobească în chip minunat și să scuture praful; de popor, care odinioară s-a coborât în Egipt, pentru ca acolo să locuiască ca străin; de poporul asirian, care i-a asuprit; și la fel pe tot parcursul capitolului. Ultima privire fugitivă asupra adevărului (prezentată ca titlu) este în ultima propoziție: „(13) Împărăția lui Hristos va trebui înălțată.” Fără îndoială în locul acesta este vorba de Împărăție, dar în cele din urmă „Împărăția” este în titlurile capitolului numai o altă denumire pentru „Adunare/Biserică” [*church*], cu care este mereu confundată.

Taina este cheia pentru înțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu

Nu trebuie să ne mirăm de încurcătura mult răspândită, care domină în interpretarea Cuvântului, dacă acceptăm corectura criticilor³ referitoare la Coloseni 2.2, care elimină unele cuvinte din verset ca fiind adăugate. Și într-adevăr la King James se spune: „pentru toată bogăția siguranței depline a înțelegerii pentru cunoașterea tainei lui Dumnezeu și a Tatălui și a lui Hristos”. În loc de aceasta citim la criticii amintiți împreună cu versetul care urmează: „pentru cunoașterea tainei lui Dumnezeu, în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale cunoștinței”. Dacă toate comorile înțelepciunii și ale cunoașterii sunt ascunse în „taină”, așa că administrarea ei, așa cum ea i-a fost dată lui Pavel, este completare sau întregire a Cuvântului lui Dumnezeu, așa cum se constată din versetul 25 al capitolului anterior (Coloseni 1.25), atunci este de la sine înțeles că acolo unde „taina” nu este înțeleasă lipsește cheia pentru înțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu și „comorile înțelepciunii și ale cunoașterii” trebuie să rămână încuiate, cu toate că ele au fost dezvelite complet de Dumnezeu. Prin această funcție a lui Pavel (Coloseni 1.27) „Dumnezeu a

² Remarca traducătorului: Cu privire la titlurile paginilor se găsesc versiuni diferite ale Bibliei King-James. Aici este vorba de versiunea cu titluri detaliate ale fiecărui capitol.

³ Griesbach, Scholtz, Tischendorf și Alford, (Vezi *Textual Criticism* pag. 59).

vrut să facă cunoscut sfinților Săi care este bogăția minunată a acestei taine”, și din păcate dobândirea acestei cunoașteri este indiferentă pentru o parte mare dintre ei.

Hristos și Adunarea/Biserica constituie o unitate

Hristos este centrul adevărului și căilor lui Dumnezeu, dar Hristosul din planurile lui Dumnezeu nu este simplu Omul Isus Hristos, ci „după cum trupul este unul singur și are multe mădulare, așa este și Hristosul”. Este „Hristos și Adunarea” – taina; al doilea (ultimul) Adam, nu singur, ci cu Eva a Lui; unită cu El, chiar purtând același nume; așa cum prima Eva era unită cu primul Adam, căci ea era os din oasele lui și carne din carnea lui, așa că în Geneza 5.2 se spune: „El i-a creat parte bărbătească și parte femeiască; și i-a binecuvântat și le-a pus numele Adam (= om).” Așa după cum Adam era incomplet fără Eva, la fel este Hristosul în planurile și intențiile lui Dumnezeu, incomplet fără „Adunarea, care este Trupul Său, plinătatea (sau întregirea) Celui care umple totul în toți” (Efeseni 1.23).

Gloria pământească a lui Israel și gloria cerească a Adunării

Speranța Adunării este „speranța gloriei”. Speranța lui Israel în pustiu era speranța în țara făgăduită (Deuteronomul 12.9). Speranța lui pentru viitor este încă țara (pământul) sub domnia lui Dumnezeu și sub binecuvântarea din Împărăția de o mie de ani. Dacă cu aceasta este legată gloria – așa cum de fapt este (vezi Isaia 4, etc.) -, este numai glorie pământească, glorie pe pământ. Gloria Adunării dimpotrivă este glorie cerească, gloria lui Dumnezeu și a lui Hristos. „Eu le-am dat gloria pe care Mi-ai dat-o Tu.” – „Vreau ca aceia pe care Mi i-ai dat Tu să fie și ei cu Mine unde sunt Eu, ca să privească gloria Mea” (Ioan 17.22,24).

Speranța lui Israel în binecuvântarea făgăduită se baza pe prezența Domnului la ei în stâlpul de nor și stâlpul de foc. „Fața Mea va merge cu tine [sau: înaintea ta] și îți voi da odihnă” (Exodul 33.14). „Pentru că prin ce se va cunoaște atunci că am căpătat favoare în ochii Tăi, eu și poporul Tău? Nu prin aceasta, că vei merge cu noi? Așa vom fi deosebiți, eu și poporul Tău, dintre toate popoarele care sunt pe fața pământului” (Exodul 33.16). „Pentru că norul Domnului era deasupra cortului ziua și era un foc în el noaptea, înaintea ochilor întregii case a lui Israel, în toate călătoriile lor” (Exodul 40.38). „Au auzit că Tu, Doamne, ești în mijlocul acestui popor, că Tu, Doamne, ești văzut față către față și că norul Tău stă deasupra lor, și că Tu mergi înaintea lor, ziua într-un stâlp de nor și noaptea într-un stâlp de foc” (Numeri 14.14). „Într-adevăr, ce națiune mare are Dumnezeu atât de aproape de ei, cum este Domnul Dumnezeu nostru?” (Deuteronomul 4.7).

Domnul, la ei și în mijlocul lor în prezență simbolică, era deci gloria poziției lui Israel în mijlocul popoarelor pământului și era garanția pe care se baza speranța lor în moștenirea făgăduită. Bogăția gloriei „tainei” este Hristos în poporul Său, speranța gloriei (Coloseni 1.27).

Oricât de mare era privilegiul lui Israel, de a avea pe Domnul așa de aproape de el, cum El niciodată nu era față de nici un alt popor, și de a avea făgăduința unei țări, în care curgea lapte și miere – această glorie pălește față de belșugul, de bogăția în glorie care aparține Bisericii lui

Dumnezeu călătorește în administrarea tainei. Această glorie este legătura personală cu Capul divin înviat și înălțat, care este pentru ea garanția infailibilă și baza acelei speranțe la glorie, care este pusă înaintea ei ca țelul spre care se îndreaptă călătoria ei. Pe deplin îndreptățit apostolul o poate numi „bogăție de glorie” – o glorie care realmente este ascunsă de ochiul carnal și necredincios, așa că „lumea nu ne cunoaște, pentru că nici pe El nu L-a cunoscut” – însă cât de reală și de nespuse de prețioasă este pentru aceia care o cunosc prin credință și experiență! Deplin îndreptățit el poate spune în comparație cu gloria lui Israel: „Ce a fost slăvit nici nu este slăvit, din cauza slavei care o întrece cu mult. Căci dacă ceea ce este desființat a fost introdus cu slavă, cu cât mai mult ceea ce rămâne este în slavă” (2 Corinteni 3.10,11).

„Hristos în voi, nădejdea slavei!” Primesc sufletele noastre aceasta? Apucă credința noastră plinătatea bogăției ei? Umplesse gloria privirea noastră și satisface ea inimile noastre, în așa fel că gloria pământească își pierde puterea de strălucire înaintea ei? Ce moștenire avem – gloria! „O moștenire nestrăicătoare și neîntinată și care nu se vestejește, păstrată în ceruri pentru voi, care sunteți păziți prin puterea lui Dumnezeu” (1 Petru 1.4). Aceasta este mult. Să fi păzit cu putere, și anume cu puterea lui Dumnezeu, este tărie și siguranță și scumpătate, dar este și mai mult. Gândul dinaintea noastră merge mai departe. Este mai mult decât păzire, este legătură, unitate cu Cel care păzește. „Cel care se lipește de Domnul este un duh cu El” (1 Corinteni 6.17); „am fost botezați de un singur Duh într-un singur trup” (1 Corinteni 12.13); „Mădulare ale trupului Său, din carnea Sa și din oasele Sale”. Și aceasta este gloria deosebită, nespuse de mare a „tainei”, și prin har noi avem cotă-parte la ea. Desigur pentru această parte ar trebui să laudăm și să preamărim pe „Dumnezeul oricărui har, care ne-a chemat la gloria Lui eternă în Hristos Isus” (1 Petru 5.10).

Adunarea împreună a tuturor lucrurilor în Hristos

Gândurile acestea ne conduc în sus, la ceea ce ar putea fi numită partea cerească a tainei, care ne este prezentată în Efeseni 1.9,10: „El ne-a făcut cunoscut taina voii Sale, după buna Sa plăcere pe care Și-a propus-o în Sine Însuși, pentru administrarea împlinirii timpurilor, ca să adune împreună toate în Hristos, cele din ceruri și cele de pe pământ.” Aceasta nu este o altă taină, ci o altă fază, respectiv o etapă viitoare ale aceleiași taine mari.

Ceea ce până acum ne-a prezentat în principal epistola către Coloseni ne prezintă capitolul al treilea al epistolei către Efeseni ca latura actuală sau pământească a tainei: Adunarea în poziția ei de pelerinaj, în călătorie spre moștenirea ei în administrarea pe care Duhul Sfânt o numește „administrarea tainei”; și aceasta conține lumini și umbre prin desfășurarea și dezvoltarea adevărilor tainei.

Aici în Efeseni 1.10 ne este prezentată o altă administrare, încă de viitor, de asemenea o taină pentru veacurile precedente, dar adusă acum ca întregire a tainei descoperite, și anume unirea celor cerești cu cele pământești într-o Împărăție a lui Dumnezeu sub sceptrul lui Mesia. Această administrare care va veni este numită împlinirea timpurilor – în care va fi terminată acțiunea lui Dumnezeu cu pământul acesta (căruia îi aparțin timpurile *kronoi kai kairoi*). Ceea ce o caracterizează este aducerea împreună, textual „să-prevezi-cu-un-cap”, a tuturor lucrurilor din

cer și de pe pământ în Hristos. Felul de exprimare este distins și impresionant: să prevezi cu un Cap.

A văzut cititorul cum un dogar face un butoi [*head up*, o expresie care conține cuvântul „cap”]? El grupează doagele vertical în jurul fundului [*head*] butoiului, le așează în nutul sau canelura frezată în fiecare doagă, așa că ea poate prelua marginea teșită a fundului și o ține cu putere. Când toate doagele sunt pe poziție, el pune un cer la mijloc peste ele, și apoi peste butoi se montează cerc după cerc, până când fiecare parte componentă se leagă strâns una cu alta și alcătuiesc un vas. Dacă el ar monta cercurile peste doagele puse una lângă alta fără să aibă un fund, la prima lovitură de ciocan toate doagele ar cădea grămadă. Centrul ținerii împreună, în jurul căruia toate doagele se grupează, este fundul sau capacul [*head*] butoiului. Când acesta este pe poziție, lucrarea devine mai stabilă și mai bună cu cât presiunea este mai mare.

Hristos este centrul și Capul, în care toate elementele singulare, cerești sau pământești, trebuie să fie aduse împreună. Unirea lor sub mâna și sceptra lui Mesia era în afara domeniului dezvoltărilor vechi-testamentale, la fel cum este unirea iudeilor cu păgânii în administrarea actuală.

La această parte a temei m-am referit pe scurt când am vorbit despre amânarea Împărăției și urmările ei. Această parte este punctul culminant al gloriei Aceluia care a purtat pe capul Lui „multe cununi”, atunci când Ioan L-a văzut în viziunea lui cum El a venit să inițieze „administrarea împlinirii timpurilor” despre care noi vorbim. „Oștirile din cer Îl urmau” atunci când El S-a coborât să ridice pe pământ tronul gloriei Împărăției Sale de o mie de ani (Apocalipsa 19.12,14).

Efectele practice asupra vieții noastre: Dumnezeu vrea unitatea Adunării/Bisericii

Mă îndrept acum de la doctrina acestei teme la efectele ei practice asupra cursului vieții noastre și ale comportării noastre.

Ca unii a căror soartă este în „administrarea tainei” ni se cuvine clar nu numai să ne informăm despre natura ei adevărată și despre scopul ei, ci și să formăm comportarea noastră conform rânduiei ei și a țelului ei. Niciodată Dumnezeu nu ne descoperă un adevăr numai ca să satisfacă curiozitatea noastră, ci pentru ca el să aibă o influență formativă asupra noastră și să ne aducă în concordanță cu el.

Dumnezeu ne-a descoperit că ordinea și planul administrării, în care El ne-a așezat, este ca Hristos nu numai să salveze sufletele noastre de la moarte prin moartea Sa, ci și „să-i adune într-unul singur pe copiii lui Dumnezeu cei risipiți”, așa că ei ar trebui să fie „o singură turmă și un singur Păstor” (Ioan 11.52; 10.16). În timp ce în timpurile de demult Dumnezeu a împăcat cu sine oameni dintre iudei și dintre păgâni ca grupe risipite, voia Lui este ca cei împăcați prin cruce să fie găsiți într-o unitate, într-un „singur trup” (Efeseni 2.16). Potrivit planului Său divin această unitate este formată printr-un singur Duh, cu care au fost botezați toți (1 Corinteni 12.13). El „a întocmit trupul” și „a pus mădularele, pe fiecare din ele, în trup, după cum a vrut” (1 Corinteni

12.24,18), așa că „tot trupul, îmbinat împreună și strâns legat prin ceea ce dă fiecare încheietură de întărire, după lucrarea fiecărei părți în măsura ei, făcând creșterea trupului, spre zidirea sa în dragoste” (Efeseni 4.16). Din acest motiv voia Lui este „ca să nu fie dezbinare în trup” (1 Corinteni 12.25).

Deci dacă toate acestea sunt voia declarată a lui Dumnezeu în ceea ce privește administrarea în care El ne-a așezat, atunci în mod clar orice acțiune din partea noastră, care nu este în concordanță cu acest adevăr și nu are loc pe baza acestui principiu, este o încălcare a planurilor Sale și împotrivire față de voia Sa și drept urmare este *păcat*.

Dacă nu am fi avut de la El nici un alt cuvânt în afară de simpla înștiințare „este un singur trup”, cunoașterea acestei realități comunicată de Dumnezeu ne-ar fi obligat din punct de vedere moral la fel de absolut precum ar putea-o face toate prescrierile doctrinare, căci relațiile realizate de Dumnezeu sunt o bază la fel de valabilă pentru o obligație morală ca și prescrierile date de Dumnezeu. Un iudeu era la fel de necondiționat obligat să onoreze pe tatăl său și pe mama sa pe când locuia în Egipt, deci înainte ca el sau altcineva să fi auzit o poruncă referitoare la această temă, precum el era după ce Dumnezeu a tunat pe Sinai, când porunca i-a acordat mai multă claritate. Dacă el nu o împlinea în Egipt, păcătuia. Dacă el nu o împlinea în Canaan, păcătuia și făcea o fărădelege.

Deci Dumnezeu ne-a descoperit realitatea și a stabilit comportarea care rezultă din această realitate și care drept urmare ni se cuvine. El dorește „să umblăm într-un chip vrednic de chemarea cu care am fost chemați” (Efeseni 4.1); și în măsura în care noi nu numai am fost chemați cu o chemare sfântă și cerească, ci și am fost „chemați într-*un singur trup*” (Coloseni 3.15), urmarea este că în cadrul indicațiilor detaliate se acordă o importanță deosebită obligației de a ne „strădui să păstrăm unitatea Duhului în legătura păcii” (Efeseni 4.3). Această obligație rezultă din adevărul că există *un singur trup* și *un singur Duh*, așa cum și speranța chemării noastre (gloria) este *una singură* și unitatea caracterizează tot ce îi aparține în mod remarcabil: „*un singur Domn, o singură credință, un singur botez; un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este peste toți și prin toți și în noi toți*” (Efeseni 4.4-6).

Să acționezi într-un sens contrar acestei unități lucrute de Dumnezeu este o umblare în chip nevrednic de chemarea cu care am fost chemați și te așezi în opoziție cu toată ordinea și cu tot planul administrării – exact ceea ce Biserica întreagă a lui Dumnezeu a făcut de secole. Pe care doctrină din tot domeniul adevărului s-a călcat în picioare așa de mult, cum s-a făcut cu unitatea; ce a fost dat la o parte sistematic cu o așa îndrăzneală, cum s-a procedat cu unitatea? Cine ar presupune, dacă pentru un moment și-ar arunca privirea peste creștinătate, că unitatea ar fi un adevăr de bază al creștinătății? Că acești oameni, mărturisitorii unei chemări, ar fi *un singur trup*? Că Întemeietorul creștinismului s-a bazat pe unitatea lor (Ioan 17.21) ca pe o dovadă permanentă a misiunii Sale divine? Ce mulțime de trupuri sunt prezente pretutindeni cu numele și însușirile lor diferite! Poți căuta pretutindeni după unitate, numai în creștinătate nu. Iudaismul este o unitate, cu toate că națiunea este împrăștiată. Islamul este o unitate; dar creștinătatea, a cărei însușire deosebită ar trebui să fie unitatea – o, ce durere, ce durere!

Unitate de partea cealaltă a tuturor sciziunilor

Catolicismul, începutul cel mai timpuriu al sciziunilor, este singura sectă care a păstrat cel puțin umbra unității. Protestantismul dimpotrivă a renunțat la cerințele poziției lui și și-a adaptat doctrina la ele. Cea mai mare parte din el și-a revendicat pretenția la libertatea să ignoreze total obligația la unitate, în cel mai bun caz din când în când să ofteze după unitate ca o chestiune a trecutului. Cât de puțini au fost aceia care au avut curajul sau credințioșia să privească în față obligația să se lovească de rădăcinile răului, să le judece – și apoi să se reîntoarcă la cărările vechi. Probabil capcana cea mai subtilă, obstacolul cel mai rafinat la care sunt expuși aceia care caută acest adevăr, este aparenta imposibilitate să se depărteze de sciziuni, fără ca prin aceasta să nu mărească răul pe care îl reclamă, prin aceea că la grupările numeroase existente deja se adaugă altele. Această *greutate* este deosebit de sofistică, numai superficial ispititoare, și reține pe unele suflete să ocupe poziție pentru Dumnezeu, dar ea este la fel de nereală precum este sofistică. Să te desparți de sciziuni nu este sciziune. Să te retragi de la ceea ce s-a retras de la ordinea lui Dumnezeu nu înseamnă scindarea Adunării/Bisericii lui Dumnezeu, ci este respingerea a ceea ce a scindat-o.

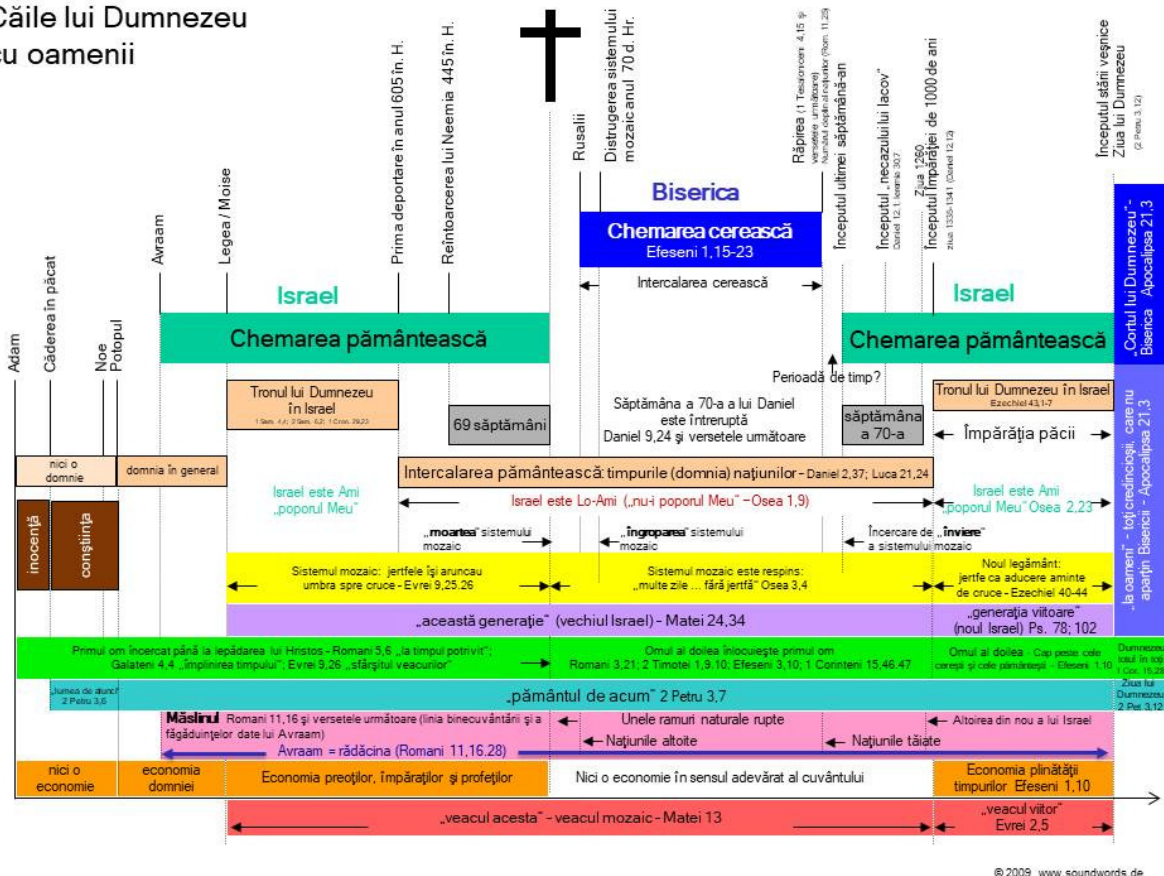
Să presupunem că echipajul unui vapor s-a răsculat, a luat în stăpânire vaporul și pe căpitan și ofițerii lui i-a pus într-o barcă, așa cum au făcut răzvrățiții de pe „Bounty”. Ar fi răzvrătire, dacă unul sau mai mulți din echipaj s-ar fi căit de participarea lor la infrațiune, ar fi protestat împotriva ei, s-ar fi despărțit de mulțimea cu acțiunile ei și cu prețul vieții sau al libertății lor ar fi insistat să respecte numai dreptul de proprietate al împăratului și să-l recunoască și să încerce să aducă pe ceilalți înapoi la datorie? Ar putea fi acuzați de răzvrătire acești puțini fideli? Sau ei ar face numai ce este corect în situația existentă? Dar să observăm diferența: să presupunem că aceștia nu s-ar retrage dintre ceilalți, ca în credințioșie față de împărat să se retragă, ci s-ar despărți de ceilalți numai pe baza părerilor diferite, o diferență de idei, de exemplu cu privire la navigarea vaporului. Cât de cu totul altfel ar sta lucrurile! La fel este diferența între o revenire la unitate și sciziunile sectante.

Originea tuturor sciziunilor sectante era părerile diferite și intențiile referitoare la detaliile în principii, doctrină și obiceiuri. Fără îndoială în multe din aceste cazuri părea să fie un efort conștiințios pentru onoarea lui Dumnezeu, pentru respectarea uneia sau alteia din dogme, dar în nici un caz reformatorii nu au pătruns la rădăcina stării de lucruri. Până nu demult nu a fost nici un caz în care să se fi pătruns la baza problemelor controversate, săpând pentru înlăturarea întregului moloz, ca să se ajungă la fundament, ca să se ajungă din nou la fundamentul lui Dumnezeu și să se poată clădi pe acesta. Fiecare sectă nouă a modificat sau a îmbunătățit numai înfățișarea lucrurilor cu care era obișnuită; și astfel ea a părăsit o sectă, ca să formeze o altă sectă. *Atâta timp cât se ține cu tărie la un singur punct al stricăciunii omenești neconforme Scripturii, se află încă pe terenul sectant*, indiferent ce pretenții se are. Dar dacă s-a ajuns la fundamentul divin și acesta este primit, aceasta nu este sciziune, orice ar putea spune oamenii, ci este ascultare și credințioșie față de Dumnezeu. Aceasta și numai aceasta este „umblarea în chip vrednic de chemarea cu care am fost chemați”. Numai aceasta este năzuința veritabilă pentru „păstrarea unității Duhului în legătura păcii”.

„Cum adică?”, va striga un cititor enervat. „Vreți să numiți osteneală pentru păstrarea unității în Duh prin legătura păcii, dacă dumneavoastră rupeți pacea și vă despărțiți de oricine sau cel puțin de toți în afară de o mână de oameni, care se rătăcesc în privința aceasta ca și dumneavoastră?” Da, răspund eu, vreau aceasta. Intenționez să spun fără ezitare că Duhul Sfânt atât în trecut cât și în prezent nu a făcut nici o unitate pe o altă bază decât aceea a ascultării de Dumnezeu conform Scripturii. Unitatea unei secte nu este unitatea Duhului și nici atunci nu ar fi dacă mâine toate sectele ar putea fi presate împreună într-o alianță imensă evanghelică sau catolică. Dacă întregii creștinătăți i-ar reuși să stabilească o platformă, pe care ea să se unească din nou și să poată constitui un singur trup, eu aș disprețui-o și m-aș ține departe de ea, la fel cum eu astăzi mă țin departe de o creștinătate scindată. Orice platformă a unității, în afară de aceea care renunță la tot ce descinde de la om – și în cele din urmă toate principiile descind din tot felul de legături ale oamenilor și nu de la Dumnezeu -, este unitatea cărnii, nu a Duhului.

[Dă click pe imagine, pentru mărirea ei.]

Căile lui Dumnezeu cu oamenii

Tradus din „The Mystery“
din *The Christian's Friend and Instructor*, vol. 3, 1876.